

VOLKSKUNST

INSTITUUT VOOR VLAAMSE VOLKSKUNST

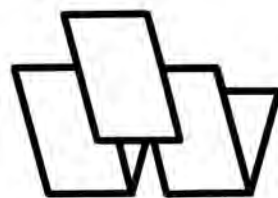
INHOUD

EDITORIAAL	1
Een steen verlegd	1
REDACTIONEEL	5
Abonnement 2012 - Oproep voor steun!	5
VENDELEN	7
Open Cursusdag Vendelen op zondag 22 april 2012 te Brasschaat	7
ADVERTENTIE	8
INTERNATIONAAL	9
De TV van Wales kwam op interview op zaterdag 3 december 2011	9
VERSLAG	13
Dophei: Attractief en 50 jaar jong	13
Opening van het Brabants Centrum voor Muziektradities	17
VOLKSVERHALEN	21
Verhalen rond de Camino	21
SPROKKELINGEN	27
UNESCO	28
COLOFON	28

v.u. G. Laekeman,
Dorpsstraat 83, 9190 Stekene

INSTITUUT
VOOR
VLAAMSE
VOLKSKUNST

VLAAMS
DANSARCHIEF

*

VLAAMS
VENDELARCHIEF

*

STREEKDRACHTEN
COMMISSIE

JAARGANG 37
NUMMER 1
MAART 2012

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT
VOOR DE STUDIE EN DE VERSPREIDING VAN
DE VLAAMSE VOLKSCULTUUR
Afgiftekantoor Lokeren 1 - P 706365

België
P.B.
9160 Lokeren 1
8/4264

VOLKSKUNST

UNESCO

**Het IVV is geaccrediteerd door UNESCO als
Expertisecentrum voor Cultureel Erfgoed**

COLOFON

Volkskunst is het kwartaalblad van het Instituut voor Vlaamse Volkskunst.

Jaargang 37 - nummer 1 - maart 2012

Aan dit nummer werkten mee:

Stefaan Haesen, Gert Laekeman, Johan Lambrechts, Marcel Oelbrandt, Henri Vannoppen en Jos Van Eyken.

Iedere auteur is inhoudelijk verantwoordelijk voor zijn/haar bijdrage.

Overname van artikels is toegestaan mits bronvermelding.

Het gewone abonnementsgeld voor 2012 voor personen bedraagt 15 euro. Buitenlandse abonnees betalen 20 euro. Verenigingen en organisaties kunnen zich abonneren voor 17,5 euro en ontvangen dan elk kwartaal twee gedrukte exemplaren. Voor 25 euro krijgt je groep daarnaast een gepersonaliseerde toegang tot de IVV-website. Daarmee kan je samenvattingen van dansen en vendelreeksen afhalen en *Volkskunst* in digitaal formaat.

Abonnementsgeld over te schrijven op bankrekening IBAN nr. BE14 4163 0794 5183, BIC code KREDBEBB van IVV vzw, Dorpsstraat 83 te 9190 Stekene, met vermelding van 'Volkskunst' en naam en adres van de abonnee.

Proefnummers van dit tijdschrift kunnen gevraagd worden aan:

IVV-secretariaat, p/a Zwaluwstraat 16, 9160 Lokeren, tel. 0476 35 59 76, e-post secretariaat@instituutvlaamsevolkskunst.be

Alle IVV-uitgaven kunnen ook besteld worden bij onze medewerker:

Paula Wouters, Herentalsebaan 73, 2240 Zandhoven, tel. 03 475 12 05.

of via de IVV-website www.instituutvlaamsevolkskunst.be en e-post bestellingen@instituutvlaamsevolkskunst.be

EDITORIAAL

Een steen verlegd

Panta rhei (Παντα ρει) of alles is in beweging. Wie zich niet kan aanpassen overleeft niet: 'the survival of the fittest' zoals Darwin al stelde. Het is zeer de vraag of recente ontwikkelingen in onze sector van immaterieel erfgoed nog veel met cultuur te maken te hebben. Zwaar weer dus voor al wie als vrijwilliger op de cultuurzee wil varen. Maar oefening baart kunst (en cultuur).

Op woensdag 10 april 1912 vertrok een majestatisch passagiersschip uit Southampton. De reis ging naar New-York. Naam van het schip: Titanic. Vier dagen later liep de Titanic op een 330.000 ton wegende ijsberg, even vóór middernacht. We weten hoe het verhaal verder loopt: 1522 opvarenden verliezen het leven. Er wordt nog jarenlang nagekaart over de ramp. Het jaar daarop komen deskundigen samen voor een eerste conferentie over veiligheid in de zeevaart.

Het ontbreekt niet aan ijsbergen in de cultuurzee. De ene beslissing na de andere maakt het klimaat barkoud. Geprivilegieerden vinden nog een enigszins warm onderkomen. Vrijwilligers hebben geen reddingssloepen of zwemvesten ter beschikking. Ze moeten zwemmen in het ijskoude water.

Recent bereikte ons het bericht dat 'Folk Experience', het museum voor volksmuziek in Dranouter vanaf januari 2013 zijn subsidie kan verliezen.

Hopelijk slagen we erin om dat didactisch en historisch mooi uitgebouwd centrum te behouden. Anders verdwijnt wat met zoveel liefde is opgebouwd. Het Europeadecomité Vlaanderen moet het voortaan zonder steun van de Vlaamse Overheid stellen. Vijf organisaties waaronder het IVV, elk bezig met een aspect van immaterieel cultureel erfgoed worden op droog zaad gezet. Ondertussen behoort poppentheater Taptoe ook tot het verleden. Het kreeg een negatief advies van de beoordelingscommissie. Gelukkig (?) is er nog het Firmament ...

Vlaamseigen cultuur maakt geen goede beurt. Gebrek aan originaliteit, slagkracht en inzicht in marketing, te veel bezig met het verleden zonder aanknoping met de toekomst, gericht op een te smal domein, niet multicultureel genoeg, te weinig samenwerking... De analyses liegen er niet om. Vlaanderen op de wereldkaart zetten doen we misschien inderdaad beter met het ondersteunen van Rundskop (al moet onze minister Joke Schauvliege zich nog wat familiariseren met Julien Schoenaerts zoon). Ik kan persoonlijk weinig inbrengen op de kritiek. De analyses zijn juist. Wij zijn op zoek naar die kapitale wissel. We mogen ons niet vermeien in ons lekker hoekje, in de hoop dat vadertje Vlaamse Staat ons wel verder geld zal toeschuiven, of dat we op eigen kracht en met eigen centen het schip nog zolang mogelijk drijvend houden. Welke acties moeten we ondernemen om zonder al te veel averij verder te varen?

Openheid. Vlaamseigen cultuur is in het verleden sterk verbonden geweest met individuele initiatieven. Of het nu gaat over musea, verenigingsleven, dans en interpretatie ervan, volksmuziek, volksliederen, tradities, het leven van elke dag: pioniers hebben zich met een niet aflatende inzet uitgesloofd om aan het nageslacht een boodschap te geven. De inhoudelijke zorg voor authenticiteit heeft evenwel veel energie gevraagd. Meningsverschillen en individuele interpretaties belemmerden consensus. Waardevolle inspanningen misten slagkracht om tot op het hoogste niveau door te dringen en de rijkdom van Vlaanderen eensgezind te etaleren.

Opportunisten hebben daarvan dankbaar gebruik gemaakt. Wat startte met Rika De Backer als eerste minister van cultuur is nu uitgemond in lobbying waar (partij)politiek een hartig woordje meespreekt. Rika De Backer voerde als eerste minister van cultuur en Vlaamse Zaken het bibliotheekdecreet in. Ze moest daarvoor opboksen tegen menig partijlid van de toenmalige Christelijke Volkspartij (CVP). Maar die minister had visie.

Er is hoogdringend nood aan visie. Net valt het eerste exemplaar van 'Immaterieel Erfgoed' in onze bus. De ratificatie van het UNESCO

Hun officieren liepen voorop. Ik bekeek een van hen: hij liep daar rustig, met een wandelstok. Toen we begonnen te schieten hoefden we alleen maar te laden en opnieuw laden. Ze vielen echt met honderden tegelijk. Je hoefde niet aan te leggen; je hoefde alleen maar te vuren. Als ze ons hadden bestormd, hadden ze ons volledig onder de voet gelopen". (Musketier Karl Blenk, 169de Regiment)

Gelukkig zijn er in de streek ook andere verhalen te horen.

Mijn volgende stuk weg gaat van Saint-Quentin naar Parijs, langs de "Chemin d'Estelle"- de weg van Stella. Een veelbelovende naam.

Johan

SPROKKELINGEN

Op 9 november overleed Achiël De Moor, stichter en erevoorzitter van Spektakelgroep Vredon. IVV wenst echtgenote Jeannine Ruys en de familie veel sterkte.

■ ■ ■

■ ■ ■

IVV wenst Bert Van Vreckem, lid van de Algemene Vergadering van IVV, en zijn vrouw Mieke het allerbeste bij de geboorte van hun tweeling: Wout en Tuur, broertjes voor Lene.

enkele dag tijdens een oorlog. De Duitsers verloren op deze eerste dag naar schatting ongeveer 8.200 man.

Enkele Engelse en Duitse ooggetuigenverslagen, genomen uit het boek 'The first day of the Somme 1 July 1916' van Martin Middlebrook, geven een schokkend beeld van de oorlogsrealiteit waar de gewone soldaten in de loopgraven mee te maken kregen.

"Ik was erg blij toen ik hoorde dat mijn bataljon werd ingezet bij de aanval. Ik dacht dat het de laatste slag van de oorlog zou zijn, dus die wou ik niet missen. Ik herinner mij dat ik mijn moeder een brief schreef dat ik voor Bankholiday in augustus weer thuis zou zijn." (Soldaat E.C. Stanley, 8ste Battalion Royal Warwicks)

"Een paar meter verderop klonk een schot : een kerel had zichzelf door zijn knie geschoten. De spanning was hem teveel geworden, denk ik. Het was een vreselijk gezicht hem onder arrest op een brancard weggedragen te zien worden, met aan weerszijden een man met geveld bajonet. Ik vraag me vaak af wat er met hem gebeurd is." (Soldaat W.J. Semnescal, The Cambridge Battalion)

"Het gevoel van kameraadschap tussen ons leek groter te worden naarmate het gemeenschappelijk gevaar dichterbij kwam. Ik moet daarbij altijd denken aan de man die het dichtst naast mij marcheerde. Ik was toentertijd net 18 jaar; ik was in het leger gekomen onder de minimum leeftijd. Hij was een paar jaar ouder dan ik. Terwijl hij tegen me praatte, bemerkte ik bij hem een soort tederheid, alsof hij mijn angst aanvoelde en hij mij en zichzelf wat moed in wilde spreken. 'Wees niet bang Billy', zei hij, 'het komt wel goed'. Hij was als een moeder die haar bange kind wil geruststellen." (Soldaat W. Slater, 2de Battalion Bradford Pals)

"Ik zat bij de eerste aanvalsgolf. Het eerste wat ik zag, waren honderden niet ontplofte mortiergranaten. Ze zagen er uit als grote voetballen; ik dacht nog dat ze op sinaasappels leken, zo'n helder oranje-gele kleur hadden ze. Ze hadden het Duitse prikkeldraad moeten vernietigen, maar dat was nog bijna helemaal intact. Ik betwijfel of er ook maar één van was geëxplodeerd." (Soldaat G.S. Young, 6de Battalion North Staffs)

"We waren geharde, ervaren soldaten. Het was niet eerlijk deze jonge soldaten tegen ons in te zetten. Sommige van hen waren nog maar schoolkinderen en wij hadden medelijden met hen". (Korporaal Hugo van Egeren, 55ste Reserve Regiment)

"We waren heel verbaasd hen zo te zien lopen; dat hadden we nog nooit eerder gezien. Ik zag ze overal; het waren er honderden.

verdrag voor de bescherming van het immaterieel erfgoed heeft ook Nederland verplicht om te investeren. De staatssecretaris voor Cultuur heeft het Nederlands Centrum voor Volkscultuur en Immaterieel Erfgoed (VIE) aangewezen om, als zelfstandig onderdeel van het Nederlands Openluchtmuseum, een nieuw topinstituut voor immaterieel erfgoed te vormen. Dat topinstituut wordt verantwoordelijk gesteld voor het in praktijk brengen van het UNESCO verdrag. Ineke Strouken, ons welbekend, tekent als hoofdredacteur van 'Immaterieel Erfgoed'. Het tijdschrift oogt mooi. De band met levende cultuurgemeenschappen maakt van het tijdschrift een sterk instrument. Geen verzameling van afstandelijk fotomateriaal, maar levende getuigenissen, vers geplukt uit een schare van basiswerkers. De Academie voor Streekgebonden Gastronomie mag dan haar subsidie kwijt zijn in Vlaanderen, ze krijgt een eervolle plaats in het artikel 'de vergeten keuken'. De lezer krijgt info over hoe zelf een outfit te maken uit de jaren 50. Citaat uit een verslag van de eerste trefdag immaterieel erfgoed gemeenschappen: ... *Het grote verschil tussen een commerciële instelling en een culturele instelling is dat de eerste vooral geld wil verdienen, terwijl de culturele instelling meer werkt vanuit een passie. Als het gaat om authenticiteit dan geldt dat passie beter te 'verkopen' is dan een puur commercieel belang ...*

In hoeverre dienen de huidige Vlaamse cultuursubsidies het politiek opportunisme? Bart Caron, ex-kabinetschef van Bert Anciaux en Paul Van Grembergen verwijt het huidig cultuurbeleid gebrek aan visionaire ideeën¹. Daar kunnen we inkomen. Onze minister moet nochtans niet al te ver zoeken. Tien jaar geleden ging 'Natuurpunt' van start, als bundeling van diverse verenigingen die natuurbehoud hoog in het vaandel droegen. Natuurpunt is ondertussen een gevestigde waarde, met tal van vrijwilligers aan de basis en academici voor wetenschappelijke ondersteuning. Hoelang moeten we nog wachten op 'Immaterieel Erfgoedpunt' in Vlaanderen? Toch maar liever gemeenschapsgeld blijven investeren in afzonderlijke secretariaten, beleidsplannen, jaarverslagen, projecten en administratie?

IVV zoekt zijn weg in de kille stroom. We mochten een actieve bijdrage leveren bij 50 jaar sympathieke Vlaamse Volkskunstgroep 'Dophei' op 11 februari jl. in Vosselaar (zie elders in deze aflevering van Volkskunst). Volkskunstgroep 'De Moeffelee' opende de dag daarop een tentoonstelling over 40 jaar werking. IVV werkt samen met KADOC (Katholiek Documentatie- en Onderzoekscentrum voor Religie, Cultuur en Samenleving) voor het beheer van zijn archief. De stukken werden overgedragen op 2 maart jl.

IVV vertrouwt op het verre licht in de tunnel. Onze werkgroepen blijven verder actief. We zoeken nog steeds naar contacten in de sector om Vlaanderen op de wereldkaart te brengen. We willen samen met Bram Vermeulen die steen verleggen:

*Ik heb een steen verlegd in een rivier op aarde.
Het water gaat er anders dan voorheen.
De stroom van een rivier hou je niet tegen.
Het water vindt altijd een weg omheen.
Misschien eens gevuld door sneeuw en regen,
neemt de rivier mijn kiezel met zich mee.
Om hem dan glad en rond gesleten,
te laten rusten in de luwte van de zee.
Ik heb een steen verlegd in een rivier op aarde.
Nu weet ik dat ik nooit zal zijn vergeten,
ik leverde bewijs van mijn bestaan.
Omdat, door het verleggen van die ene steen,
de stroom nooit meer dezelfde weg kan gaan.*

Laten we mekaar een goede cultuur-vaart toewensen.

Gert Laekeman

Voorzitter IVV

Noot

1 Van der Speeten G. Cultuurministers regeren te slap. Bart Caron schreef 'niet de kers op taart'. De Standaard van 6 december 2011 p. D4.

Karel zwoer dat hij Lodewijk zou wreken en hij achtervolgde de vier broers, die wegvluchtten op de rug van het ros Beiaard en zich verborgen in het ontoegankelijke Ardeense woud.

Aymon was ondertussen door Karel de Grote gevangen genomen en deze zou Aymon alleen maar vrijlaten indien hij het Ros Beiaard zou krijgen. Reinout weigerde uiteraard op dit voorstel in te gaan, maar zwichtte uiteindelijk toch onder de smeekbeden van zijn moeder. Omdat het paard de reputatie had onoverwinnelijk te zijn, besloot Karel het te verdrinken. Met gebroken hart en lede ogen moest Reinout lijdzaam toezien hoe het naar de rivier werd gebracht en met zware molenstenen om de nek in het water werd gegooid. Tot tweemaal toe verbrijzelde het paard met één hoefslag de stenen en zwom het terug naar de oever, waar Reinout stond te kijken. Bij een derde poging werden de stenen verzwaaard, maar toch kwam het Ros Beiaard weer boven water, reikhalzend naar zijn meester, maar die kon het lijden van het beest niet meer aanzien en wendde zijn hoofd af. Denkend dat zijn meester niets meer van hem wilde weten, liet het nobele dier zich verdrinken.

Saint Quentin en de Somme

De weg naar Saint-Quentin is één lang, recht stuk. Ik vind hem toch niet eentonig. Na elke heuvel volgt er een nieuw vergezicht. Anders, en toch steeds hetzelfde. Op acht kilometer van St.-Quentin op een laatste heuvel, ontplooit zich een gans ander vergezicht. Geen velden meer aan de horizon, maar de silhouetten van de stad zijn duidelijk zichtbaar. De gotische kathedraal troont er hoog bovenuit. Het verhaal van deze kathedraal en van Sint-Kwinten was al te lezen in de vorige 'Volkskunst'.

Maar Saint-Quentin ligt aan de Somme, en deze rivier doet ons steeds weer aan de 'Grote Oorlog' denken. Op 1 juli 1916 begon de Slag aan de Somme. Dit offensief was een gezamenlijke geallieerde inspanning van het Britse en Franse leger. De veldslag werd voorafgegaan door een zeven dagen durend Brits bombardement dat was bedoeld om alle prikkeldraadversperringen op te ruimen en de Duitse stellingen volledig te vernietigen. Aan de Britse soldaten werd beloofd dat ze tijdens hun opmars geen Duitsers zouden zien behalve dode.

De werkelijkheid was echter gans anders: van de 66.000 Britse militairen die om 7.30 uur uit de aanvalsposities vertrokken, waren naar schatting na het eerste uur al 30.000 uitgeschakeld: gedood of gewond. De totale Britse verliezen aan het einde van deze eerste dag waren 57.470 man: 19.240 doden, 35.493 gewonden, 2.152 vermisten en 585 krijgsgevangenen. Het was het zwaarste verlies dat de Britten ooit hebben geleden op een

mekaar niet meer zien. De ouders leden zeer veel, en ze beloofden Maria een kapel te bouwen op de plaats waar de twee broers zich met mekaar zouden verzoenen.

Door Maria's tussenkomst volgde de verzoening, en wel op de plaats waar nu deze kapel staat.

Sindsdien heeft 'Ons lieve vrouwe in't ievere velt' veel dank gekregen... Onze vroegere pastoor Konings illustreert dit nog met een mooi mirakeltje: "Zo ging eens een moeder, met een bangelijk hart, vanuit de Statiesteenweg naar Wilsele tot bij Dr. Smedts om een rekening te vereffenen. Het menske zat er niet te rooskleurig voor en de rekening zou in ieder geval zwaar uitvallen. Als vanzelfsprekend gaat ze langs het 'kapelleke in't ievere velt' en ze bidt opdat de rekening toch betaalbaar zou zijn."

"Dokter," zegt ze, "Ik kom op afkorting al een gedeelte van mijn rekening betalen". De dokter slaat zijn boeken open... en 't menske kan haar ogen niet geloven: ze had nog heel wat overschot!"

Maasvallei

Stappend langs de oever van de Maas, even voorbij Wépion, pauzeer ik even aan een infobord met kindertekeningen. Hierop staan volksverhalen en legenden uit de streek van Sambre en Maas, afgebeeld. Het verhaal van de vier 'Aymonskindern' is er een van, het bekendste. De rivier waarin het 'Ros Beyaerd Beyaerd' verdronken is, zou de Maas zijn.

"C'est ici une terre de légendes. Les rochers avec les formes étranges ont inspiré des histoires fantastiques qui mêlent chevaliers, belles dames, diable... et la profondeur des forêts de l'austère plateau ardennais ne fait que renforcer le mystère."

Volgens de plaatselijke legende zou het Ros Beiaard de beroemde Rocher Bayard, een naaldvormige rotspunt nabij Dinant, met één hoefslag gespleten hebben tijdens de vlucht van de Vier Heemskinderen.

Er was immers een ernstige vete ontstaan tussen Karel de Grote en Aymon en zijn zonen. Tijdens een partijtje schaak aan het hof volgde een hoogoplopende ruzie tussen Reinout, een van deze zonen, en zijn neef Lodewijk, Karels zoon. De driftige Reinout ontstak in zo'n woede dat hij alle stukken omver gooide en zijn tegenspeler een dodelijke dreun op het hoofd gaf met het zware zilveren schaakbord.

REDACTIONEEL

Belangrijk bericht !

Abonnement 2012 - Oproep voor steun!

Beste Volkskunstlezers en -abonnees,

Zoals u elders in deze Volkskunst kan lezen, heeft de Vlaamse overheid onlangs beslist om onze nieuwe subsidieaanvraag af te wijzen. Dit heeft voor IVV een aantal pijnlijke gevolgen.

Het IVV secretariaat te Lokeren sloot op 31 december 2011 definitief de deuren en is voortaan ondergebracht ten huize van Marcel.

Marcel zelf gaat binnen enkele weken op pensioen en daarmee verliest IVV haar enige stafmedewerker.

Gunstig is wel dat we verplicht werden om onze geplande samenwerking met Kadoc - ter bewaring en ontsluiting van ons eigen en de ons toevertrouwde archieven - te bespoedigen. Hierdoor zullen de verschillende archieven vrij eenvoudig voor iedereen toegankelijk zijn. Meer info volgt.

Verder zien we ons genooddaakt om de tarieven van de abonnementen een klein beetje op te trekken, zodat het tijdschrift zelfbedruipend wordt.

In het verleden kregen een aantal personen en organisaties 'Volkskunst' gratis in de bus. Gezien de omstandigheden willen we hen vragen om even in de buidel tasten en een abonnement nemen. Waarvoor dank !

Voor wie geen abonnement neemt, is dit het laatste nummer van Volkskunst: jammer, maar helaas...

Abonnementen 2012

- Het gewone abonnementsgeld voor 2012 voor personen bedraagt 15 euro.
- Buitenlandse abonnees betalen 20 euro.
- Verenigingen en organisaties kunnen zich abonneren voor 17,5 euro en ontvangen dan elk kwartaal twee gedrukte exemplaren.

- Voor 25 euro krijgt je groep daarnaast een gepersonaliseerde toegang tot de IVV-website. Daarmee kan je samenvattingen van dansen en vendelreeksen afhalen en Volkskunst in digitaal formaat.
- Abonnementsgeld over te schrijven op bankrekening IBAN nr. BE14 4163 0794 5183, BIC code KREDBEBB van IVV vzw, Dorpsstraat 83 te 9190 Stekene, met vermelding van 'Volkskunst' en de naam en het adres van de abonnee.

Sponsoring, advertenties, vrijwillige bijdrage, ...

Wil jij met je bedrijf publiciteit maken in ons tijdschrift of op onze webstek? Of wil je IVV gewoon een hart onder de riem steken met een vrijwillige bijdrage (we kunnen helaas gaan attest voor de belastingen bezorgen). Of denk je aan sponsoring in natura ... aarzel niet om ons te contacteren.

Elke vorm van steun is welkom ! Uw bijdrage wordt ten eerste op prijs gesteld en stelt ons in staat om naast het tijdschrift ook de werking in de verschillende werkgroepen aan te houden.

Stefaan Haesen

onder-voorzitter en communicatieverantwoordelijke

<http://www.instituutvlaamsevolkskunst.be>

Rotselaar. In vroegere edities van Volkskunst kwamen de verhalen van Sint-Antonius reeds verschillende keren aan bod.

Maar in onze kerk is er ook een miraculeus Onze-Lieve-Vrouwbeeldje. Dit beeld van Maria, 'Troosteres der Bedrukten', was vroeger in het bezit van de kloosterzusters van de 'Abdij Vrouwenperck'. Volgens de legende - een van de mooiste uit de Middeleeuwen - zou het beeldje een miraculeuze rol gespeeld hebben in de geschiedenis van Beatrijs.

Beatrijs was kosteres in deze Rotselaarse abdij, maar ze verliet, uit liefde voor een jeugdvriend, op zekere dag het klooster. Samen leefden ze zeven jaar lang 'in zonde en rijkdom'. Beatrijs kreeg twee kinderen. Het geld geraakt echter op, het lief gaat er vandoor en Beatrijs staat er alleen voor om haar kinderen op te voeden. Gedurende zeven jaar verdient ze haar kost als prostituee. Ze krijgt dan berouw en wil terugkeren naar het klooster. Ze plaatst haar kinderen bij een weduwe die verder voor hen zorgt en ze keert heimelijk terug naar het klooster. Daar vindt zij alles terug, zoals zij het veertien jaar daarvoor had achtergelaten: geen van de kloosterlingen heeft haar gemist, want Maria, tot wie ze steeds blijven bidden is, heeft in al die jaren haar taak waargenomen. Beatrijs is weer non.

Het is nu zaterdag 12 november, 14 uur. Mijn verjaardag, 69 jaar. De zon straalt in een blauwe lucht. Cécile wuift me een goede dag, de poort sluit zich. Ik vertrek voor een tocht van 2.500 km. Het zal geen tocht van honderd opeenvolgende dagen worden. Ik hoop op mijn volgende verjaardag toe te komen in Compostella.

Na een kleine kilometer stappen, kom ik in het 'ievere veld' voorbij een witte bakstenen kapel. Boven het traliewerk is, in witte steen gekapt, de volgende tekst die geen twijfel nalaat in verband met de bouwdatum en opdrachtgevers.

*Anno 1750 opgebout
Aernoldus Smets en Maria Van Den Panhuysens,
H. V. Maria in't ievere Velt
Bidt v. ons*

Over de reden waarom dit kapelleke gebouwd werd, bestaat er geen eensgezindheid. Volgens de enen zou het een uiting zijn van dankbaarheid na drie lange jaren van Franse bezetting tijdens de Oostenrijkse successieoorlog.

De tweede reden past echter echt in het kader van het volksgeloof: twee broers van de familie Smets hadden ruzie met mekaar. Deze groeide uit tot een echte twist en haat. Ze spraken niet meer met mekaar en wilden

doen. Zo ontstond in de zevende eeuw de overtuiging dat de apostel Jacobus naar Spanje was gereisd om daar het geloof te verkondigen. De legende zegt dat het succes uitbleef, waarop hij dan naar Jeruzalem terugkeerde.

Hier werd hij omstreeks het jaar 44 gevangen genomen en op bevel van Herodes Agrippa I onthoofd. Na zijn marteldood legden twee leerlingen zijn lichaam in een bootje en stapten mee in. Door een engel geleid, dreef het vaartuig van Palestina naar de kust van Galicië, naar de monding van de Ulla. Daar botste het op een steen en kwam tot stilstand. Het vaartuig werd aan de steen vastgemaakt en in de rivier achtergelaten. De legende vertelt dat het hier om een stenen boot ging. De leerlingen gingen met het lichaam van hun meester aan wal en zochten een geschikte begraafplaats. Ze vonden die een stuk verder landinwaarts. Toen de discipelen op hun beurt stierven, werden ze bijgezet naast Jacobus.

De graven werden echter overwoekerd door dicht struikgewas en ze werden vergeten, eeuwen lang. Tot ze in 813 opnieuw ontdekt werden door Thodomirus, bisschop van Iria Flavia. De vondst van het apostellichaam betekende dat het Iberisch schiereiland, naast Rome, nu ook een apostolische traditie had. Sint-Jacob heette er vanaf dan San Tiago, Santiago en werd de kern van een der religieuze hoofdsteden van de westerse wereld.

Was het werkelijk een stenen schip? Daar 'mogen we niet aan twijfelen' want veel pelgrims getuigden later dat ze die stenen boot gezien hebben.

Rotselaar

Na de zondagsmis geeft pater Peter me, voor het Sint-Antoniusaltaar, de zegen voor een behouden tocht. In de kerk van Rotselaar is er geen altaar voor Sint-Jacob. Antonius-Abt daarentegen is de volkshelige van

VENDELEN

Open Cursusdag Vendelen op zondag 22 april 2012 te Brasschaat

Een samenwerking tussen Vendelen.net, het Instituut voor Vlaamse Volkskunst (IVV) en de Hoge Gildenraad der Kempen (HGK).

Voor de derde maal richten we een cursusdag in voor gevorderde vendeliers. Een 'open' cursusdag om verschillende strekkingen aan bod te laten komen en kennis te maken met geavanceerde vendeltechnieken.

Het cursusmateriaal wordt verzorgd door IVV.

Programma

- Ansfried: vendelreeks van Vendelgroep Ansfried uit Westerlo op de muziek van 'Draden Spinnen'
- Lancelot: vendelreeks van Vendelkunstgroep Carpevento uit Leuven op een Zwitsers folk-rock nummer.
- De Blauwvoet: reeks van Volkskunstgroep De Kegelaar uit Wilrijk op het alomtbekende lied 'De Blauwvoet'.
- Rozebeekse Reeks: van Volkskunstgroep Die Roselaer uit Oostrozebeke op de muziek Rozenmazurka.
- Het Verkleurmannetje: van Kunstgroep Alkuone uit Aalst op muziek van The Smashing Pumpkins.

Praktisch

- Mee te brengen: Vlag en stok, lunchpakket (er is drank ter plaatse)
- Datum: zondag 22 april 2012, van 10 tot 17 uur
- Plaats: Sporthal Mariaburg, Annadreef 7, 2930 Brasschaat
- Deelname in de kosten: 12 euro

Inschrijving en betaling

Zo snel mogelijk inschrijven via de website www.vendelen.net (gelieve in te schrijven vóór 14 april 2012) en het juiste bedrag overschrijven op rekening BE87 9730 4066 8494 van Vendelen.net met vermelding van 'OCV2012' en de naam van de deelnemer(s).

<http://www.vendelen.net>

ADVERTENTIE

Jan De Maertelaere bvba

the best bobbins in the world

Welkom op onze nieuwe website

www.bobbins.be

Jan De Maertelaere bvba
Bedrijvenlaan 12 | B-9080 Lochristi | Belgium
T 0032 (0)9 230 67 18 | F 0032 (0)9 232 11 75
jan@bobbins.be

VOLKSVERHALEN

Verhalen rond de Camino

Van Rotselaar naar Saint Quentin

Ik ben op stap naar Compostella, in het spoor van zovele miljoenen bedevaarders die al sinds kort na de ontdekking van het graf van de apostel Jacobus de duizenden kilometers aflegden op weg naar deze heilige plek.

Waarom doe je het ? Iedereen vraagt het me. Ik weet het echt nog niet. Maar ik hoop dat ik onderweg veel zal zien, veel zal leren en vooral genieten van alles wat ik zie en meemaak.

“Wil je misschien een volle aflaat verdienen ?”, vroeg dokter Vercammen me lachend tijdens mijn laatste bezoek. Daaraan had ik nog niet gedacht. Maar het is natuurlijk mooi meegenomen dat mijn zonden, waaraan ik toch wel plezier beleefde, bij mijn aankomst in Compostella vergeten en vergeven zijn.

De bedevaart naar Compostella behoort tot de oudste Europese tradities. Dus is het normaal dat er heel wat gebeurde langs de reisweg. Sommige van die verhalen zijn historisch te traceren, anderen zijn, net zoals onze legenden en sagen, ontstaan uit de verbeelding, uit vrome fantasie die steeds een verklaring zoekt om het mysterieuze te begrijpen. Ik hoop vele van deze verhalen te kunnen beluisteren zodat mijn camino (Pelgrimsroute naar Santiago de Compostella) verrijkt zal worden met een boeiende bijkomende volkse dimensie.

Voor mijn vertrek las ik natuurlijk het verhaal van het graf van de apostel.

San Tiago - Op reis met een stenen boot.

De apostel Jacobus wordt samen met zijn broer Johannes verschillende malen in het evangelie vermeld als een van de drie uitverkorenen die Christus mochten vergezellen bij uitzonderlijke gebeurtenissen, zoals de gedaanteverwisseling op de berg Tabor en de doodstrijd in de hof van Olijven.

Er zijn niet zoveel historische gegevens over Jacobus terug te vinden. Maar voor heiligen is dat niet zo erg. Na hun leven komen de verhalen vanzelf te voorschijn, vooral die waarin ze allerlei wonderen en mirakelen

metalen fretsen overspannen met telefoondraden (voor de melodie- en voor de begeleidingsdraden) en aan het uiteinde rustend op twee voetjes.

En er zijn nog hommelspelers. Ritteke Demeulenaere (hommel), Wim Bosmans (hommel en dwarsfluit) en Ivo Lemahieu (viool, gitaar en mondtrom), een trio van Jan Smed, zorgden voor de wals 'Lentezang', het kerstlied 'Devote ziel' van Jan Bols, 'Schuppenboer' en 'Jagersdans'. Het hommelgezelschap van Jan Delcour uit Sint-Martens-Lennik zorgde voor 'In den hemel is enen dans' uit Edmond De Coussemaker 'Chants populaires des Flamands de France' van 1856, voor 'Mars van de Handboogschutters' van Dendermonde en voor het menuet 'En zijn beentje da'viel af' uit 1849. Het duo 'Salon Ambroisine' met André Deru (Chastre) en Thierry Legros (Ham-sur-Heure) zorgden voor 'Amoureuse' uit de Ardennen ca. 1820 en 'Anglesse' uit de Ardennen ca. 1845. In Ottignies leidt André Dru 'Ensemble d'épinettes d'Ottignies'. Zij zorgen op de CD voor 'Maclotte de Coö', 'Maclotte de Givry' en 'Amoureuse de Chêne al Pierre'. Emiel Van den Bruel (Itegem 1904-1983) leverde in 1969 de 'Wals' en de 'Mieke Stout' van Hallaar (Heist-op-den-Berg). Alles bij elkaar schitterend werk van Hubert Boone en van de gemeente Kampenhout. Onze volksmuziek blijft bestaan. Dat is Vlaams cultureel erfgoed!

Het boek over de hommel is te bekomen tegen de prijs van 14 euro (verzending niet inbegrepen) bij Muziekraad Vlaanderen vzw. Hierin bevindt zich ook een CD met opnames van hommelmuziek.

<http://www.muziekraad-vlaanderen.be/node/61>

INTERNATIONAAL

De TV van Wales kwam op interview op zaterdag 3 december 2011 of het verhaal van 'Stille Nacht in Sterrebeek' tijdens de Kerstnacht van 1944

Dr. Henri Vannoppen

1. Een krantenartikel uit Wales

Mevrouw Heledd Lewis van de Welsh TV company belde ons op voor een reportage over de bevrijding van Brussel en omgeving. Ze was speciaal geïnteresseerd in de Kerstnacht in Sterrebeek in 1944. Ze wenste een documentaire te maken over "the carol 'Silent Night' and a particular story relating to an emotional performance on the carol by Welsh soldiers in Sterrebeek Square on Christmas Eve 1944".

'Welsh TV' vond in een krant in Wales het volgende verhaal: "40 Welshe soldaten begonnen het bekende lied 'Holy night, peaceful night/ All is dark save the light...' (Stille Nacht) te zingen. De Sterrebekenaren hoorden het gezang en zagen het licht van de toortsen. Ze keken door het raam. De een na de andere vervoegde de Welshe zangers. Ze stelden zich in een cirkel rond de soldaten op samen met hun kinderen. Zo luisterden ze naar de Welshe stemmen, naar de boodschap van vrede, naar Stille nacht. De Welsh TV interviewde de dochter en de kleindochter van een van die soldaten en die kwamen dan ook mee naar het Erfgoedhuis Kortenbergh. William Roberts, een Brit van Welshe afkomst, die sedert 1983 in Sterrebeek woont, vroeg mij als auteur van de 'Geschiedenis van Sterrebeek' speciaal of ik een beeld kon schetsen van het Kerkplein van Sterrebeek met de 40 Welshe soldaten-zangers van 'Stille Nacht'.

2. De opname in het Erfgoedhuis Kortenbergh

Groot was de verrassing toen de vijf koppige TV-ploeg aankwam om 10 uur in het Erfgoedhuis Kortenbergh. We wachtten ze op aan de kerk van Erps. De ploeg had ook een tolk, een leraar aardrijkskunde uit Leuven. Verrassing alles werd opgenomen in het Welsh, een Keltische taal

die in dezelfde groep zit als het Bretoens, het Schots en het Iers. De tolk stelde mij de vragen in het Nederlands en vertaalde mijn antwoorden in het Welsh, dus geen Engelse opnames.

Het verhaal begon met Sterrebeek in 1940, een dorp van 2319 inwoners en 580 huizen. Het was een typisch landbouwdorp afgestemd op graanteelt en op witloof. Er was een verbinding met Brussel door de tramlijn Brussel-Sterrebeek. Er waren twee fanfares, die ook de politieke lijsten vormden met de gemeenteverkiezingen: Sint-Pancratius en Broedermin. De eerste fanfare was eerder voor het kasteel, de tweede eerder tegen. Burgemeester was de kasteelheer van het kasteel van Ter Meeren nl. Maurice Braun. Het Kerkplein omvat de Sint-Pancratiuskerk, de 18de eeuwse pastorie, het klooster met de meisjesschool. In de omgeving lag ook het kasteel Solvay. Legers werden gewoonlijk ingekwartierd in grote gebouwen: de kastelen van Ter Meeren en van Solvay en de zustersschool.

3. De bezetting en de bevrijding

'Welsh TV' vroeg mij om een beeld te schetsen van de Duitse bezetting in Sterrebeek. België had tijdens het grootste gedeelte van de oorlog

een Militärverwaltung, waardoor de macht bij het Duitse leger lag, terwijl Nederland een veel strenger regime, een Zivilverwaltung had, waar de macht bij de SS en de Gestapo lag. Na 22 uur mocht men tijdens de oorlog niet op straat verschijnen. Er mochten ook geen lichten zichtbaar zijn. Sterrebeek was donker. De wettelijke burgemeester werd

in 1942 vervangen door een Nieuwe Ordeburgemeester. Er was de verplichte tewerkstelling in Duitsland, met heel wat Sterrebekenaren, die onderdoken als werkweigeraars.

'Welsh TV' wou het verband kennen tussen de Duitse luchthaven van Melsbroek en Sterrebeek. Het Duitse leger legde de Duitse militaire luchthaven van Melsbroek aan. Geallieerde vliegtuigen vielen deze vijandige luchthaven - een militair doelwit - aan. Om dit te verhinderen

2. De hommel of de vlier

Na de huldiging van Hubert Boone en zijn echtgenote Maria Sevenants ging het naar de Villa Lucie, het vroegere gemeentehuis van Kampenhout waar het BCM voorlopig gevestigd is. Op langere termijn gaat het BCM naar de pastorie van Kampenhout-centrum, die omgevormd wordt tot een cultureel centrum. Jaarlijks zullen in het BCM een aantal instrumenttentoonstellingen plaats vinden. Bij de opening van het centrum werd de hommel, een volksinstrument voor de huiskamer in de kijker gesteld. Bij deze gelegenheid verscheen de studie 'De Hommel. Een volksinstrument voor de huiskamer' door Hubert Boone, een uitgave van Muziekraad Vlaanderen. In de rotstui van Villa Lucie speelde een hommelorkestje. De hommel is één van de vele varianten van de Europese citertypes. Het instrument is vermoedelijk ontstaan uit het middeleeuwse monochord. In Scandinavië vinden we 16de eeuwse fresco's en teksten over dit instrument. De hommel vinden we in de meeste Europese landen terug. In de tweede helft van de 17de eeuw was de hommel al bekend in onze

Hommelspelers in de serre van Villa Lucie.

gewesten. In de kerk van Boezinge bij Ieper gebruikte men de hommel om godsdienstige liederen te begeleiden. Bij het bespelen wordt de hommel op een tafel gelegd. De snaren worden aangetokkeld met een plectrum. Men gebruikte de hommel voor de Mieke Stout of kletskesdans en voor de stokkendans. Ook in Hever bespeelden vrouwen - zoals Bertha Cleynhens - de hommel. Rond 1925 was er in Overijse een ensemble met een tiental spelers, in Oostende was er een groep met 20 spelers. Bij de heropleving van de volksmuziek op het einde van de jaren 1960 werd het instrument ook gebruikt in dansorkesten. Men kent de hommel als de epinet in Oost- en West-Vlaanderen, als de blokviool of klompviool in de Kempen en het Hageland, als de vlier in Midden-Brabant, als de bûche de Meuse in de provincie Namen en als de épinette des bateliers (binnenschippers) in het Luikse.

De instrumenten, die tijdens W.O.-I door de frontsoldaten aan de IJzer gemaakt werden, heette men frontbalk of frontmandoline. De frontsoldaten aan de IJzer maakten hommels met de weinige middelen die ze voor handen hadden. Een hommel aan de IJzer was een gewone lat met

1. Het Brabants Centrum voor Muziektradities met de Collectie Hubert Boone geopend

In de Glazen Zaal van het OCMW-Kamphenhout had de feestelijke opening plaats van Het Brabants Centrum voor Muziektradities of het BCM. We werden verwelkomd met een streepje muziek door MANDelinMAN.

MANDelinMAN zorgde voor sfeermuziek in de Glazen Zaal.

Burgemeester Jean Meeus van Kamphenhout - ook afkomstig uit Nederokkerzeel - verwelkomde de gasten en schetste een beeld van de wetenschapper Hubert Boone. Die begon zijn muzikale opleiding in zijn geboortedorp Nederokkerzeel bij de fanfare Sint-Stefanus met de familie Penninckx, een bekende naam in de muziekwereld van Midden-Brabant. Na een opleiding aan het Conservatorium werd hij wetenschappelijk medewerker aan het Instrumentenmuseum te Brussel. Hubert Boone schreef heel wat boeken over volksinstrumenten. Hij werd lid van de Koninklijke Commissie voor Volkskunde Nederlandse afdeling. Hij stichtte de volksdansgroep De Vlier, het Brabants Volksorkest en Limbrant.

Dhr. Boone, burgemeester Meus en dhr. Laekeman.

Prof. Dr. Gert Laekeman, voorzitter van het IVV gaf een uiteenzetting over het Brabants Centrum voor Muziektradities. Hij wees op het belang van de volksdansen zoals kadrils, polka's, mazurka's... Zo was er de polka, die in Tsjechië ontstond en die zich snel over Europa verspreidde. Ik het Luikse werd de polka zelf afgeschilderd als het werk des duivels.

Het nieuwe centrum herbergt een 1200-tal publicaties over

volksmuziek in Vlaams-Brabant, Vlaanderen en daarbuiten. Het zijn vaak unieke naslagwerken zoals deze van Bela Bartok.

werd er in 1943 een cirkel van FLAKS (Duits afweergeschut) aangelegd o.a. in Sterrebeek, 'de kanonnen' op de grens met Zaventem.

4. Waarom zoveel Welshe soldaten?

Ook wou de Welshe TV company weten waarom er zoveel Britse en vooral Welshe soldaten in Sterrebeek, Everberg en Meerbeek verbleven in 1944. We reageerden daarop: "Midden-Brabant werd bevrijd door het Britse leger. Op 4 september 1944 verlieten de Duitse soldaten om 6 uur 's morgens het kasteeldomein van de Prinsen de Merode te Everberg. Om 9 uur 's morgens diezelfde dag kwamen de Engelse soldaten daar aan met Montgomery. Die had hier eerder zijn hoofdkwartier gehad in mei 1940 toen men aan een veldslag bij Leuven dacht. Montgomery verbleef 14 dagen in het kasteeldomein en bereidde er de slag bij Arnhem voor. Na Montgomery kwam de RAF naar Everberg. Er was ook heel wat Engels mobiel afweergeschut in de streek: op de Tomme te Meerbeek en op het Schrei te Everberg."

5. Kerstdag 1944

TV Wales wou weten hoe de bevolking reageerde op de Welshe soldaten. De Welshe soldaten noemde men 'Taffies'. Op Kerstavond werden ze in Meerbeekse gezinnen ontvangen met een goede 'druppel'. De sfeer was huiselijk. Er waren veel bals in de feestzalen o.a. in Kortenberg in de avond van 24 op 25 december 1944. Met kerstmis 1944 was er een middernachtmis te Zaventem voorgegaan door Engelse en Belgische aalmoezeniers met een massa volk. Maar er was ook vrees: voor de V1's van de Duitsers in december 1944 en januari 1945 en voor het Duitse von Runstedtoffensief (denk maar aan Bastogne) dat in december 1944 begon.

6. 'Stille Nacht'

TV wales vroeg waarom dat zingen van 'Stille Nacht' op het Kerkplein van Sterrebeek zo fantastisch was. Er was het licht van de toortsen, Er

was de bevrijding. Men mocht na 22 uur terug op straat komen en er was het vredeslied. De oorlog was voorbij. Tenslotte vroeg de Welsh TV of de Vlamingen het niet vreemd vonden dat men een eerder Duits kerstlied zong en dat na bijna 5 jaar Duitse bezetting. We reageerden hierop: "‘Stille Nacht’ is in Vlaanderen het populairste kerstlied. Het werd en wordt gezongen op het einde van de Middernachtmis. De tekst werd in het Duits geschreven door Joseph Mohr in 1816. In 1818 zorgde Franz Gruber voor de muzikale begeleiding. Dat alles speelde zich af in de Sint-Nicolaaskerk van Oberndorf in Oostenrijk op Kerstdag 1818. Gruber zorgde voor een gitaarbegeleiding. Het orgel van de kerk van Oberndorf was stuk doordat de muizen van de blaasbalg gegeten hadden. Het lied werd immens populair met een protestantse en een katholieke versie en het heeft ook een Nederlandse en een Engelse versie. Het werd Europees Erfgoed zoals de ‘Ode aan de Vreugde’, het Europese volkslied, gecomponeerd door Lodewijk Van Beethoven ook Europees Erfgoed geworden is dat men in alle talen zingt. De familie Van Beethoven had haar roots in Kampenhout en in Nossegem en Leefdaal vinden we nog naamdragers van dezelfde familie."

Na heel wat vertaling van Welsh naar Nederlands en van Nederlands naar Welsh kwam de documentaire voor de Welshe TV tot stand. Gelukkig was er gezorgd voor een lekkere kop koffie, wat door de hele ploeg gesmaakt werd.

Opening van het Brabants Centrum voor Muziektradities te Kampenhout op 4 december 2011

Dr. Henri Vannoppen

Inleiding

Hubert Boone is een goede vriend uit mijn buurgemeente Nederokkerzeel (nu Kampenhout). We kennen elkaar al lang. Hij was in 1973 de dansmeester van de nieuwe volksdansgroep 'De Hollen Blok' van Erps-Kwerps, waarvan ik de voorzitter was. Hubert Boone is erevoorzitter van de Gildenkamer van Midden-Brabant, heemkring van de gemeente Kortenberg (zijn echtgenote Maria is een echte Kortenbergse) en ook van het Erfgoedhuis Kortenberg vzw. Hubert Boone Kreeg de 'Prijs voor Heemkunde' van het Verbond voor Heemkunde Vlaams-Brabant in 1991 te Zemst als dé heemkundige van Nederokkerzeel en Midden-Brabant.

Hubert Boone vertelde van de nalaat (naoogstfeest in september) en van de halfhooimarkt (15 juli, andere naam voor juli is hooimaand) in Erps. Ik hoor het hem nog steeds vertellen: "Er moest iemand zijn om dat eens in detail te onderzoeken". Hij was eigenlijk de man, die mij in de richting van de streekdrachten duwde. Hij had een verzameling afbeeldingen van streekdrachten. Ik kreeg ze van hem, maar ik moest als historicus met wetenschappelijke exactheid zien wat er van de streekdrachten in Vlaanderen te vinden was. En dat was heel veel! Ik zoek nog altijd! Hubert Boone hield van een volkskunde gebaseerd op wetenschappelijke exactheid. Renaat Van Overbeke uit Boortmeerbeek, mijn collega in het Koninklijk Atheneum Zaventem, zorgde ervoor dat ik bij het IVV kwam na een publicatie over Brabantse streekdrachten in 'De Brabantse Folklore'. Zo werkt nu eenmaal het netwerk van de volkscultuur. Eerlijk gezegd voldoende reden voor mij om op zondag 4 december 2011 eens naar Kampenhout te trekken en daar het werk van een goede vriend, mijn erevoorzitter Hubert Boone te bewonderen.

Dhr. Boone leidt de bezoekers rond in het BCM (Villa Lucie)

Dophei in beeld

VERSLAG

Dophei: Attractief en 50 jaar jong

Op zaterdag 11 februari mochten we mee genieten van de vreugde bij 50 jaar Volkskunstgroep Dophei. De brede Dophei familie vierde feest in Vosselaar, een impressie waard.

Dophei of *Erica tetralix* L. is een alomtegenwoordige heidesoort in de Kempen. De mooie klokvormige roze bloempjes trekken menige honingbij aan. Mensen gebruikten de (uitgebloeide??) heidestruikjes als onderlaag in de stallen bij gebrek aan stro. Bij het uitkuisen van de stallen werd de heide terug aan de natuur gegeven onder de vorm van meststof.

Volkskunstgroep Dophei heeft de voorbije 50 jaar Vosselaar mee 'bevruucht' met tal van initiatieven en activiteiten. Simonne Spaepen stichtte de groep in 1962 en ... trad kort daarna in bij de Clarissen van Turnhout. Al van bij het begin betrad de groep internationale podia, al dan niet onder de hoede van bevriende groepen. In 1980 organiseerde Dophei het zijn eerste internationaal festival. Het werd al snel een tweejaarlijkse gewoonte. Dit jaar zijn we al aan de 17de editie toe.

Op 11 februari jl. hield de groep een namiddag halt. Tijdens de jubileumviering traden de Etienne Van Keirsbilck (ondervoorzitter van IOV), Mevrouw Josee Heykants-Jansens (burgemeester), Sofie Bastiaensen (voorzitter) en Herman Proost (penningmeester) aan. Ook ikzelf mocht het woord voeren vanwege IVV. Het waren telkens toespraken vol warmte. Telkens weer kwamen we terecht bij de zachte waarden van een culturele leefgemeenschap zoals Vosselaar er een is. Het behartigen van de eigen volkscultuur in de meest ruime zin van het woord werkt als een groeiend kristal. De jeugdwerking zorgt voor nieuw perspectief,

maar wie een dagje minder jong wordt verlaat de invloedssfeer niet. Dat was ook duidelijk merkbaar die koude zonnige zaterdag in de Kempen.

Volkskunstgroepen zoals Dophei zijn parels aan de erfgoedkroon. Ondanks beperkte middelen blijft IVV volkskunstgroepen steunen. UNESCO draagt *safeguarding* hoog in het vaandel. Dophei speelt een hoofdrol in dat proces, samen met zoveel andere volkskunstgroepen. Het ga je goed beste werkbijtjes van Dophei. We duimen voor de volgende 50 jaar !

Wie meer wil weten over Dophei, raden we de jubileumuitgave aan, te verkrijgen via info@dophei.be

Gert Laekeman
Voorzitter IVV

Dophei in beeld

